

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kummer Ákos (címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Németh L. Zsolt (címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. március 7. napján kelt 33.P.23.419/2012/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott rendelkezését nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint fellebbezési költséget, továbbá a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát az általa kiadott ... internetes portálon ... napján megjelent „...” című cikke azon közleményének nyilvánosságra hozatalával, mely szerint a felperes (felperes neve) tagadja a tömeggyilkosságokat. Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta és kötelezte arra, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését a felek megnevezésével 15 napon belül tegye közzé az internetes honlapon a cikkel azonos helyen, azonos betűmérettel, a cikk címe fölött, bocsánatkérése egyidejű kifejezésével és ezen közleményt jelentesse meg mindaddig, amíg a cikk az interneten fellelhető.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 250.000 forint tőkét, ennek ... napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 18.000 forint

illetéket és megállapította, hogy a felperes illetékmentessége folytán fennmaradó 18.000 forint illetéket az állam viseli.

Az ezt meghaladó költségekről úgy rendelkezett, hogy azt a felek maguk viselik.

Ítéletének indokolásában hivatkozott az Alaptörvény VI. és IX. cikkében foglaltakra; a Ptk. 75. § (1) bekezdésének, 76. §-ának, 78. § (1)-(2) bekezdésének, 84. §-ának; az Smtv. 4. §-ának, 10. §-ának, 12. §-ának szabályozására; a Kúria PK 12, 13, 14, 15. számú állásfoglalására; az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB számú és a 36/1994. (VI. 24.) AB számú határozatának indokolására; valamint a Pp. 164. § (1) bekezdésének rendelkezésére.

Kifejtette, hogy a kereset és az ellenkérelem alapján elsősorban abban kellett állást foglalnia, hogy a felperes által sérelmezett közlemény, amely azt állítja, hogy a felperes a tömeggyilkosságokat tagadja, tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősül-e. Megállapította, hogy a perbeli cikk egésze publicisztikai írás, a teljes közleményt kontextusában értékelve úgy ítélte meg, hogy a kifogásolt közlemény a teljes szöveggörnyezet együttes értelmezésével véleménynyilvánításnak minősül. Ezt követően vizsgálta, hogy a sérelmezett véleménynyilvánítás alkalmas-e arra, hogy a felperes jóhírnevét megsértse, miután a véleménynyilvánítás is eredményezheti a jóhírnév sérelmét abban az esetben, ha az közvetve vagy közvetlenül valótlán tényállítást tartalmaz, illetve kifejezőmódjával sértő, bántó vagy megalázó. Vizsgálata kiterjedt arra, hogy az alperes által alkalmazott kifejezés való tényeken alapul-e, illetve való tényekből levont helyes következtetésnek minősül-e, megfelel-e az ésszerű gondolkodásnak, a gyakorlati tapasztalatoknak, a logika szabályainak. Ennek eredményeként arra a megállapításra jutott, hogy az alperes által csatolt bizonyítékok nem voltak kétséget kizáróan alkalmasak annak egyértelmű bizonyítására, hogy az alperes által megjelölt felperesi magatartásokból egyenes következtetést lehessen levonni arra vonatkozóan, hogy a felperes tagadja a tömeggyilkosságokat. Az bizonyítást nyert, hogy a felperes politikai tevékenysége során a holokausz problémája, az antiszemitizmus kérdése többször említésre került. A lefolytatott eljárás során az elsőfokú bíróság értékelte az alperes által becsatolt írásokat, sajtómegnyilvánulásokat. A rendelkezésre álló bizonyítékok összevetése alapján az az álláspontja alakult ki, hogy ténykérdés az, miszerint a felperes - mint ahogy az a hivatalos közleményében is megfogalmazásra került -, mindig is ellenezte és aggályosnak tartotta a holokausz-tagadásnak, mint bűncselekménynek jogszabályba iktatását. Ezzel kapcsolatos álláspontját a felperes több képviselője is kifejtette, azonban - az elsőfokú bíróság meggyőződése szerint - ezen közleményekből az alperesi írás olyan értéktételezt fogalmazott meg, amely valótlán tényállításon alapszik. A valótlán tényállításban megfogalmazódott véleménynyilvánítás alkalmas téves következtetés levonására. Annak ellenzése, hogy a tömeggyilkosságok tagadása bűncselekményként kerüljön szabályozásra, nem egyenlő azzal, hogy ezen álláspont képviselője a tömeggyilkosságokat tagadja. A közvéleményt az átlagolvasó szemszögéből értékelve, azt véleményként megfogalmazva, de mégis tényállításban közli, hogy a felperes tagadja a tömeggyilkosságokat. Az elsőfokú bíróság meggyőződése szerint ebben a

formában ennek a közleménynek a megfogalmazása olyan valótlan tényállításon alapuló értékítélet, amely bár nem jelentősen, de meghaladja a véleménynyilvánítás szabadságának az Alaptörvényben biztosított korlátait, így módon alkalmas a jóhírnév megsértésére.

Úgy ítélte meg, hogy az alperesi véleménynyilvánítás nem a felperes tevékenységét volt hivatva minősíteni és kritizálni, hanem olyan tényállításban fogalmazódott meg, amelyre a perben rendelkezésre álló bizonyítékok nem adtak alapot. Mindezt a felperes már közszereplői minőségéből eredően sem köteles eltérni.

Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a polgári perben nem képezi feladatát annak vizsgálata, hogy a Btk. 269/C. §-ában megfogalmazott bűncselekmény tényállítását milyen magatartás meríti ki. Ebből a szempontból a közleményt nem vizsgálta, csak és kizárólag annak tulajdonított jelentőséget, hogy az átlagolvasó a cikkben olvasottakat hogyan, milyen tartalommal értelmezheti, figyelemmel a PK 12. számú állásfoglalásra.

Mindezek alapján a jogsértés megállapítására a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja alapján, az eltiltásra és elégtételadásra vonatkozó rendelkezés meghozatalára a b) és c) pontjai alapján került sor.

A nem vagyoni kártérítés iránti igény elbírálásánál a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján a Ptk. 339. §-ának, a 355. § (1), (4) bekezdésének rendelkezéseire, az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB számú határozatának indokolására, a Pp. 163. § (2)-(3) bekezdésében és a 206. § (3) bekezdésében foglalt szabályokra volt figyelemmel. A jogsértés tárgyi súlyát nem tartotta jelentősnek, úgy ítélte meg, hogy a felperes által előterjesztett nem vagyoni kártérítés iránti igény eltúlzott. Annak kiemelése mellett, hogy a felperesnek, mint politikai pártnak az alperesi cikk okozta hátrányát nem elsősorban a pénzübeli kártérítés, hanem az egyéb objektív jogkövetkezmények képesek kompenzálni, mérlegeléssel határozta meg a nem vagyoni kártérítés összegét.

A kamatfizetési kötelezettség tárgyában meghozott rendelkezése a Ptk. 301. § (1) bekezdésén alapult.

A perköltségviselés tárgyában a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13, 14, 15. §-a alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság határozatával szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az első fokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását. Másodlagos jogorvoslati kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányult.

Fellebbezési álláspontja szerint helyesen került sor annak megállapítására, hogy a per tárgya egy véleményt megfogalmazó publicisztikai írás. Ennek alapján érthetetlennek tartotta, hogy az első fokú ítélet a későbbiekben mégis azt állapította meg, hogy a támadott mondat olyan tényállítás, amelynek valóságát nem tudta igazolni. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a szabad véleménynyilvánítás jogával élve fogalmazott meg kritikát a felperes megnyilvánulásaival kapcsolatosan. Bizonyította, hogy a felperes maga tartja folyamatosan napirenden a holokauszt kérdést, szándékosan foglalkozik vele, vonatkozó álláspontja több mint ellentmondásos, de egyértelműen van mondanivalója a holokausztról és ezt hangoztatja is. Véleménye elüt a történészek többségének és a társadalomban

elfogadott valós holokausztt értelmezésétől. Kifogásolta, hogy az első fokú ítélet hiányosan értékelte a becsatolt iratokat, közöttük a felpereshez köthető ... című lap tartalmát, amely Holokausztt-mítoszról beszél. A ... portálon szereplő cikkben számtalan helyen idézőjelben közölt holokausztt megjelölés azt jelenti, hogy a cikk írója, közlője ezzel azt akarja kifejezni, hogy annak megtörténtében nem, vagy nem nagyon hisz. Idézte továbbá a felperes parlamenti csoportja helyettes vezetőjének nyilatkozatát, amely valótlanul állítja azt, hogy 600 ezer áldozat helyett valójában csak 60 ezer áldozat volt. Ez az álláspont tagadásnak minősül.

Mindezek alapján a cikk egy valós jelenség okán fejt ki véleményét, amelyet a közszereplő felperesnek amiatt is tőrníe kell, hogy saját maga fejt ki a témával kapcsolatban ellentmondásos álláspontot.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság következetes volt abban, hogy a sérelmezett mondat véleménynyilvánítás, amely valótlan tényállításokon alapuló értékítéletben manifesztálódott, illetve olyan kijelentésben fogalmazódott meg, amelyre a rendelkezésre álló bizonyítékok nem adtak alapot. A közlést az alperes semmilyen valós ténybeli alappal nem tudta alátámasztani, vagyis kijelenthető, hogy az általa közöltek olyan valótlan tényállításon alapuló értékítéletnek tekintendők, amelyek már meghaladják a szabad véleménynyilvánítás határait. Abból, hogy van mondanivalója a holokausztt kérdésében még nem következik az, hogy annak létezését tagadná, ezt az alperes nem is tudta alátámasztani.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság határozatát a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítélet felülbírálata során az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntésével egyetértett, azonban annak jogi indokait nem teljes mértékben osztotta.

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza azt, hogy a jogvitában a kereseti kérelem és ellenkérelem alapján azt kellett vizsgálni, hogy az alperes megsértette-e a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett ... portálon ... napján megjelent „...” című írásban valótlanul állította azt, hogy a felperes a tömeggyilkosságokat tagadja. Az alperes fellebbezésében előadott azon hivatkozásra tekintettel, miszerint az elsőfokú bíróság is megállapította ítéletének 11. oldalán azt, hogy a sérelmezett cikk egyértelműen véleményt fogalmazott meg, majd a 13. oldalra már eljutott oda, hogy a támadott mondat tényállítás, arra utal a másodfokú bíróság, hogy ezt az okfejtést akként szükséges értelmezni, és ez olyan jelentéstartalommal bír, miszerint a kereset tárgyává tett publicisztikában a véleménynyilvánításba burkolt tényállítás klasszikus esete valósult meg. A cikk műfaját és annak tartalmát valóban lehet az újságíró véleményét tükröző írásként

értékelni, azonban az abban szereplő, felperes által sérelmezett közlés már konkrét tényállításnak minősül. Ekként az elsőfokú bíróság ítéletében a véleménynyilvánítás és a tényállítás elhatárolása között csak látszólagos ellentmondás állt fenn, amelyet azonban szükséges volt a döntés alapjául szolgáló bírói értékelés elérhetősége miatt pontosítani.

A fentiek megállapítása mellett kellett a jogvitában azt mérlegelni, hogy az alperes által megjelölt, az eljárás részévé tett bizonyítékok alkalmasak voltak-e a publicisztikában megfogalmazott, véleménybe burkolt tényállítás valóságtartalmának alátámasztására, miután önmagában maga a műfaj nem ad felmentést az esetlegesen megvalósuló személyiségi jogsértésért fennálló felelősség alól.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes által felhozott bizonyítékok, amelyek túlnyomórészt sajtóközlemények voltak, alkalmatlanok azon sérelmezett állítás igazolására, miszerint a felperes tagadja a tömeggyilkosságokat. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban is, miszerint annak ténye, hogy a felperes ellenezte a holokauszt-tagadásnak, mint bűncselekménynek törvénybe iktatását, még nem egyenlő azzal, hogy tagadja is a tömeggyilkosságokat. Ezen álláspontja és a holokauszttal kapcsolatos mondanivalója nem azonos a kifogásolt állítással abban az esetben sem, ha a véleménye elüt a történészek többségének holokauszt értelmezésétől.

Az alperes fellebbezésében hivatkozott ... című lap nem tekinthető a felperes hivatalos álláspontját tükröző sajtóterméknek, nem fogadható el az az előadás, hogy a felperesi pártszervezet azonosulna a lapban megjelent írásokkal, az azokban kifejtett álláspontokkal. A fellebbezésben idézett, ... alelnöktől származó nyilatkozat az alperesi hivatkozással szemben nem azt állítja, hogy 600 ezer becsült zsidó áldozat helyett mindössze 60 ezer ember elhurcolását ismeri el a pártvezető, hanem azt állította, hogy a megjelölt kutatók szerint a kutatás eredményeként csupán 60 ezer áldozat volt azonosítható.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a jogsértő állítás valóságát az alperes megfelelően alátámasztani nem tudta, ekként a Ptk. 84. § (1) bekezdésén alapuló objektív és szubjektív jogkövetkezményeket viselnie kell.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban pervesztes alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján viseli a másodfokú eljárásban a jogi képvisellel felmerülő perköltséget, amelynek mértéke a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján került megállapításra. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés ugyancsak a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésének szabályán alapul.

, 2014. március 20.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.  
előadó bíró

Dr. Kisbán Tamás s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő